

CARTEA ECLISIASTULUI

C A P I

Araiurile Eclisiastului, fiului lui David, 1
 a împăratul lui Israil, în Ierusalim.
 Deșărtarea deșărtărilor, zise Ecli- 2
 siastul, deșărtarea deșărtărilor, toa-
 te-s deșărtare! Care e prisosirea 3
 omului, în toată truda lui care trudeaște supt
 soare? Neam merge și neam vire, și 4
 pământul în veac stă. Și răsare soarele, și 5
 apune soarele, și la locul lui trage el răsărind,
 iase cătră austru și încungiură cătră crivăț.
 Încungiură încungiurînd, merge duhul, și la 6
 încungiurările lui întoarce-se duhul. Toate 7
 pîraiele merg în mare, și marea nu se împle.
 La locul unde pîraiele merg, acolo eale se vor 8
 întoarce a merge. Toate cuvintele sînt cu
 trudă. Nu va putea bărbat a grăi, și nu se va 9
 sătura ochiul a vedea, și nu se va împlea
 ureachea de auz. Ce e cea ce fu? Ceea ce 9
 va să fie. Și ce e cea ce s-au făcut? Aceasta
 ce va să să facă; Și nu iaste tot proaspăt 10
 supt soare. Carele va grăi și va zice: „Vezi,
 acesta nou iaste“, acum s-au făcut în veacii
 carii s-au făcut denaintea noastră. Nu iaste 11
 pomenire la cei dentiiu; și încă la cei de apoi
 făcîndu-se, nu va fi lor pomenire cu ceale ce
 se vor face la ceale de apoi. Eu, Eclisiastul, 12
 am fost împărat preste Israil, în Ierusalim.
 Și am dat inima mea a cerceta și a scoți cu 13
 înțelepciunea pentru toate cîte s-au făcut supt
 ceriu; căci migăială rea au dat Dumnezeu fii-
 lor oamenilor ca să migăiască întru sine.
 Văzuiu toate faptele ceale făcute de supt soare 14
 și, iată: toate deșărtare și voie de duh. Cel
 întort nu se poate împodobi, și lipsa nu se va 15
 putea număra. Grăit-am eu în inima mea a 16
 zice: „Iată, eu mă măriiu, și adaos înțelep-
 ciune preste toți carii fură înaintea mea în
 Ierusalim, și inima mea văzu multă înțelep-
 ciune și minte. Și dediu inima mea a 17
 conoaște înțelepciune și minte, pilde și
 știință; conosciu eu că încă și aceasta iaste
 voie a duhului, Căci întru mulțimea 18
 învățăturii – mulțime de minte, și cela ce
 adaoge înțeleagere, adaoge-va dureare“.

C A P I I

1 **I**ș eu în inema mea: „Vino dară să te
ispitesc întru veselie, și vezi întru
2 bine“. Și, iată, să făcu aceasta deșărtă-
ciune. Rîsului ziș: „Împrejurare“,
3 și veselie[i]: „Ce aceasta faci?“ Și
socotiiu de va slăbănogi inema mea cu niște
vin trupul meu, – și inema mea mă povățui cu
învățatură și a birui pe veselie –, pînă unde
voiu vedea care e binele fiilor oamenilor care
făcu supt soare numărul zilelor vieții lor.
4 Mărit-am fapta mea, ziditu-mi-am case,
5 răsăditu-mi-am mie vii, Făcutu-mi-am
grădini și livezi, și răsădiu întru eale tot lem-
6 nul de toată roada; Făcut-am mie scăldă-
tori de ape, ca să adăp dentru eale dumbrăvi
7 ce odrăselești leamne; Cîștegat-am slugi și
slujnece, și de casă născuți să făcură mie, și
încă cîștigare de cireadă și de turme multe să
făcură mie, mai mult decît toți ceia ce s-au
8 făcut înaintea mea în Ierusalim; Adunaiu
mie argint și aur, și averile împăraților și ale
țărîlor; făcut-am mie cîntăreți și cîntăreațe, și
desfătăciunile fiilor omului, mestecători de
9 vin și mestecătoare. Și mă mării și adaoș
înțelepciune mai multă decît toți ceia ce s-au
făcut înaintea mea în Ierusalim; și încă învâ-
10 țătura mea au stătut mie. Și tot ce au cerșut
ochii miei n-au fost depărtat de cătră dîșșii;
n-am oprit inema mea de cătră toată veselia,
căci inema mea să veseli întru toată osteneala
mea, și aceasta să făcu împărțeale de cătră
11 toată truda mea. Și căutaiu eu întru toate
faptele meale carele au făcut mînil meale și
în truda carea am ostenit a face și, iată, toate
în deșărt, și voia duhului, și nu iaste prisosire
12 supt soare. Și căutaiu eu ca să văz învâță-
tura, și împrejurarea, și fără-de-mintea; căci
cine e omul carele va veni denapoia sfatului,
13 toate cîte au făcut întru el? Și văzui eu că
sînt prisosiri înțelepciunei mai mult decît
nebunia, cîtu e prisosirea luminii mai multu
14 decît întunearecul. Ochii înțeleptului – în
capul lui, și cel fără de minte întru întunearec
merge. Și cunosciui și eu că o timpinare va
15 timpina la toate acestea. Și ziș eu în inema
mea: „Cum e întimpinarea celui fără de
minte, și mie mi să va timpina; și pentru căci
m-am măiestrit?“ Eu de prisosit grăiiu în
inema mea – pentru că cel fără de minte den
prisosire grăiaște –, căci și aceasta e deșărtă-
16 ciune, Căci nu iaste pomenirea celui înțe-
lept cu a celui fără de minte, în veac, în ce chip
dară zilele la ceale viitoare toate s-au uitat; și
cum va muri înțeleptul cu cel fără de minte?

Și am urît viața, căci vicleană iaste asupra
17 mea fapta cea făcută supt soare, căci toate-s
deșărtare și voie de duh. Și uriiu eu toată
18 lumea și truda mea carea am trudit supt
soare, căci las pre ea omului care s-au făcut
după mine; Și cine știe de va fi înțelept au
19 fără de minte? Și, de stăpîneaște întru toată
osteneala mea carele am ostenit și am măies-
trit supt soare, și aceasta e deșărtare. Și
20 m-am întors eu ca să așăz inemii meale în toată
truda care am trudit supt soare, Căci iaste
21 omul de e truda lui întru înțelepciune și întru
minte și întru vitejie, și omul la carele n-au osten-
nit da-va lui partea lui. Și încă aceasta e în
deșărt și răutate mare. Căci [ce] să face la
22 om, în toată truda lui, și în voia inemii lui, în
ce chip el ostenește supt soare? Căci toate
23 zilele lui – ale durerilor, și a mîinii migăiale la
el, și încă noaptea nu doarme inema lui. Și
aceasta deșărtare iaste. Nu iaste bine la
24 om, fără de numai ce va mînce și ce va bea și
va arăta sufletului lui bine întru osteneala lui.
Și încă aceasta am văzut eu că de la mîna lui
Dumnezeu iaste. Căci cine va mînce? Și
25 cine va bea afară den El? Căci, la omul cel
26 bun înaintea feații Lui, dat-au înțelepciunea și
mintea și veselia; și, celui ce greșaste, dat-au
migăială ca să meargă și să adune ca să dea
celui bun înaintea feații lui Dumnezău. Căci și
aceasta e deșărtare și voia duhului.

C A P I I I

La toate e vreamea și vreamea e la tot
1 lucrul supt soare: Vreame a naște
2 și vreame a muri, vreame a răsădi și
vreame a zmulge pre cel răsădit.
3 Vreame e a omorî și vreame e a vin-
deca, vreame e a surpa și vreame e a zidi.
4 Vreame e a plînge și vreame e a rîde, vreame
e a să tîngui și vreame e a juca. Vreame e a
5 zvîrli pietri și vreame e a strînge pietri, vrea-
mea e a cuprinde și vreamea e a să depărta
6 de cuprindere. Vreamea e a căuta și vrea-
mea e a piarde, vreamea e a păzi și vreamea e
7 a scoate. Vreamea e a rumpe și vreamea e
a coase, vreamea e a tăcea și vreame e a grăi.
8 Vreamea e a iubi și vreamea e a urî, vreamea
e a războiului și vreamea e a păcii. Ce iaste
9 prisosirea celui ce face întru carele el tru-
deaște? Văzuiu împreună toată migăiala
10 care o au dat Dumnezău fiilor oamenilor ca să
migăiască întru ea. Toate carele au făcut –
11 bune fieșcarele la vreamea lui; și încă tot
vacul au dat în inima lor, pentru ca să nu
afle omul făptura care au făcut Dumnezău,
de-nceput și pînă în săvîrșit. Cunosciui că
12 nu iaste bine întru ei, fără numai a să veseli

13 și a face bine în viața lui; Și tot omul care
va mânca și va bea și va vedea bun în toată
osteneala lui, aceasta dare lui Dumnezeu ias-
14 te. Cunoscuți că toate câte au făcut Dumne-
zău, acestea vor fi în veac asupra lor; [la
eale] nu iaste a adaoge, de la eale nu iaste a
lua, și Dumnezeu au făcut pentru ca să să
15 teamă de fața Lui. Ceea ce să face acum
iaste; și câte-s a să face acum s-au făcut; și
Dumnezeu va cerca pre cela ce să gonească.
16 Și încă am văzut supt soare locul judecății, și
acolo e cel necurat; și locul dreptului, acolo e
17 cel bun-credincios. Și zisei eu în inima
mea: „Împreună cu cel drept și împreună cu
cel necurat va judeca Dumnezeu, căci vream
18 e la tot lucrul și la toată fapta acolo“. Ziș eu
în inima mea pentru graiurile fiilor omului:
„Căci va osebi pre ei Dumnezeu, și ca să arate
19 că ei dobitoace sînt. Și, la ei, ca întimpina-
rea fiilor omului – și întimpinarea dobitocului,
o timpinare la ei; în ce chip iaste moartea
acestui, așa și moartea acestuia, și un duh la
toate. Și ce au prisosit omul decît dobitocul?
20 Nemică, căci toate-s deșarte. Toate merg la
un loc: toate s-au făcut den țărîna și toate se
21 vor întoarce la țărîna. Și cine au văzut
duhul fiilor omului, de să suie în sus? Și duhul
dobitocului, de să pogoară el jos la pămînt?“
22 Și văzui că nu iaste bine, fără de numai ceea
ce se va veseli omul întru faptele lui, căci
aceaea e partea lui. Căci cine îl va aduce pre el
că să vază întru care va fi după el?

C A P I V

1 i mă întorș eu și văzui toate năpăș-
tile cealea ce să fac supt soare. Și iată
lacrăma celor ce să năpăstuiesc, și nu
iaste lor cel ce mîngîie; și de la mîna
celor ce năpăstuiesc pre dînșii – pu-
2 teare, și nu iaste lor mîngîitoriu. Și am fer-
cit eu pre toți ceia ce au murit, pre cei ce au
murit, mai bine decît pre cei vii, căci ei sînt vii
3 pînă acum. Și, mai bun decît amîndoi aceș-
tea, carele încă nu s-au născut, carele nu știe
toată facerea cea rea care iaste făcută supt
4 soare. Și văzui eu toată osteneala și îm-
preună toată vitejia facerii că e aceasta rîvni-
rea omului de la priatenul lui. Și încă aceasta
5 e deșărtare și voia duhului. Cel fără de min-
te îmbrățășă mînilor și mîncă cărnurile lui.
6 Mai bine iaste o împlere de mîna de odihnă de-
cît umplere de 2 mîni de trudă și de voia duhu-
7 lui. Și mă întorșu eu, și văzui deșărtăciune
8 supt soare. Iaste unul, și nu iaste al doilea, și
încă fecior și frate nu iaste lui. Și nu iaste săvîrșit
la toată truda lui, și încă ochiul lui nu să satu-
ră de avuție. „Și cui eu trudes și lipsescu su-

fletul meu de bunătate?“. Și aceasta e deșăr-
tare, și migăială rea iaste. Mai buni sînt doi 9
decît unul, căroră iaste lor plată bună întru
truda lor; Căci, de va cădea unul, celalalt 10
rădică pre părtașul lui; și vai acestui unuia,
cînd va cădea și nu va fi al doilea ca să-l rădice
pre dînsul. Și încă, de vor dormi amîndoi, 11
și căldură la ei; și unul cum să va încălzi? Și 12
măcară de să va întări cel unul, și cei doi vor
sta împotriva lui, și funea cea întreită nu
curînd să va rumpe. Mai bun iaste copilul 13
sărac și înțelept decît împăratul bătrîn și fără
de minte, carele n-au mai conoșcut a mai lua
aminte încă; Căce den casa legăturilor 14
ieși-va a împărăți, căci și întru împărăția lui
s-au făcut sărac. Văzut-am pre toți cei vii, 15
cei ce umblă supt soare, cu tînarul cel al doile-
lea, carele va sta pentru el. Nu iaste săvîr- 16
șire la tot norodul, la toți cîți s-au făcut înain-
tea lor, și încă cei mai de apoi nu să vor veseli
întru el, căci și aceasta e deșărtare și voia
duhului. Păzească piciorul tău cu carele vei 17
merge la casa lui Dumnezeu și aproape – a
auzi; decît darea celor fără de minte – jîrtva ta,
căci nu sînt știind ca să facă bine.

C A P V

1 u grăbi asupra gurii tale, și inima ta 1
nu sîrguiască ca să scoață cuvînt
înaintea lui Dumnezeu, căce Dumne-
zeu e în ceriu sus, și tu pre pămînt
jos; spre aceasta fie-ți cuvintele tale
puține. Că vine visul întru mulțime de do- 2
deială, și glasul celui fără de minte – întru
mulțime de cuvinte. În ce chip vei făgădui 3
făgăduința lui Dumnezeu, nu zăbovi a o da
pre ea, căce nu iaste la nebunie voie; tu dară,
de te vei făgădui, dă! Mai bine e a nu te 4
făgădui, decît, făgăduindu-te, să nu dai. Nu 5
da gura ta ca să greșască trupul tău, și să nu
zici înaintea feații lui Dumnezeu că: „Ne-
știință iaste“, pentru ca să nu Se urgisască
Dumnezeu pre glasul tău, și va strica faptele
mînilor tale. Căce, întru mulțimea visurilor 6
și deșărtăciunilor și a cuvintelor multe, tu de
Dumnezeu te teame! Săvai năpăstia săra- 7
cului și jaful judecății și al dreptății vei vedea
în țară, nu te mira de lucru, căci cel înalt
asupra celui înalt să va păzi, Și înalți – 8
preste ei. Și prisosirea pămîntului preste tot
iaste împărat, țarina fiind lucrată. Iubind 9
argintul, nu să va sătura de argint. Și cine au
iubit întru mulțimea lor roadele? Și acesta e
deșărtare. Întru mulțime de bunătăți să 10
înmulțiră ceia ce mîncă pre ea. Și ce e vite-
jia celui de lîngă ea? Căci începătură a ve-

11 dea cu ochii lui. Dulce e somnul robului, săvâi puținel, săvâi mult va mânca; iară celui ce s-au săturat a se îmbogăți, nu iaste lăsînd
 12 pre el să adoarmă. Iaste boala carea o am văzut supt soare: avuție păzindu-se la cel ce e
 13 a lui, spre răul lui, Și piare avuția aceea întru migăială rea; și au născut fiu, și nu iaste
 14 în mîna lui nemică. În ce chip au ieșit den pîntecele maicei lui, gol, întoarce-se-va ca să meargă cum au venit; și nemică nu va lua cu truda lui, pentru ca să meargă în mîna lui.
 15 Și încă aceasta e rea boală, pentru că, în ce chip au venit, așa va și mearge. Și ce e prisosirea lui carea trudeaște în vînt? Și încă toate zilele lui – întru întunearec și în jale, și mînie
 17 multă, și boală, și scîrbă. Iată, am văzut eu binele carele iaste bun: a mânca, și a bea, și a vedea bunătatea în toată truda lui carea va trudi supt soare, numărul zilelor vieții lui care au dat lui Dumnezeu, căci aceasta e partea
 18 lui. Și încă tot omul căruia au dat lui Dumnezeu bogăție și avere, și l-au volnicit pre el ca să mănînce dentr-însele, și să ia partea lui, și ca să să veselească întru osteneala lui; și aceasta darea lui Dumnezeu iaste, Căci nu mult să vor pomeni zilele vieții lui, căci Dumnezeu migăiaște pre el, în veselia inemii lui.

CAP VI

1 **L**aste răutate carea am văzut supt soare, și multă iaste supt om; Omul căruia va da lui Dumnezeu avuție și avere și slavă, și nu iaste lipsindu-se cu sufletul lui de toate carele va pofti, și nu va stăpîni lui Dumnezeu ca să mănînce dentru eale, căci om striin va mânca pre el. Și aceasta e deșărtare, și boală rea iaste.
 3 De să va face om de 100 de ani, și mult va trăi, și cît de multe vor fi zilele anilor lui, și sufletul lui nu să va sătura de bunătate, și încă îngropare nu s-au făcut lui, zis-am: „Mai bună e lepădătura femeii decît el!“ Căci întru deșărtăciune au venit, și întru-ntunearec mearge, și întru-ntunearec numele lui să va acoperi, Și încă soarele n-au văzut, și nu am odihna acestuia mai multă decît a celui.
 6 Și, de au trăit trecători de 1000 de ani, și bunătate n-au văzut, au nu la un loc vor mearge toate? Toată osteneala omului – la gura lui, și încă sufletul nu se va împlă. Căci ce e prisosirea înțeleptului mai multă decît celui fără minte? Pentru căci săracul știe a mearge în preajma vieții. Mai bună e vederea ochilor decît cel ce mearge cu sufletul. Și încă aceasta e deșărtăciune și voie a duhului.
 10 Orice s-au făcut, iată, s-au chemat numele lui,

și să cunoscă ce iaste omul, și nu va putea să să judece cu cel mai tare decît el. Căci sînt
 11 cuvinte multe, înmulțind deșărtăciune.

CAP VII

1 **S**ăci prisoseală e la om? Căci cine știe binele omului în viață, numărul zilelor vieții deșărtăciune e lui? Și au făcut pre eale în umbră, căci cine va povesti omului ce va fi după el supt soare? Mai bun iaste numele decît untdelemn bun, și ziua morții decît ziua nașterii. Mai bine e a mearge la casa plîngerii decît a mearge la casă de băutură, după cum aceasta e săvîrșit la tot omul, și cel ce e viu da-va bun la inema lui. Mai bună e mînia decît rîsul, căci întru răutatea obrazului să va îmbuna inema. Inema înțelepților – în casa plîngerii, și inema celor fără minte – în casa veseliei. Mai bine e a auzi certarea înțeleptului decît omul ce aude cîntările celor fără minte. În ce chip iaste glasul spinilor supt căldare, așa e rîsul celor fără minte. Și încă aceasta e deșărtăciune. Căci năpasta împrejur poartă pre înțelept și strică inima bunii nașterii lui. Mai bună e săvîrșirea cuvintelor decît începătura lui; mai bunu e cel îngăduitoriu decît cel înalt cu inima. Să nu sirgăiești cu duhul tău a te mînia, căci mînia în sînul celor fără minte se va odihni. Să nu
 11 zici: „Ce s-au făcut, căci zilele ceale de mainte era mai bune decît acestea?“; căci nu întru înțelepciune ai întreat pentru aceasta. Bună
 12 e învățătura cu dare de sorți, și prisosirea, celor ce văd soarele, Căci, în umbra ei, înțelepciunea – ca umbra argintului; și prisosirea minții, a înțelepciunii, înțelepciunea va învia pre cel de la ea. Vezi faptele lui Dumnezău, căci cine va putea a împodobi pre carele Dumnezău va înfrînge? În ziua
 15 bunătății lui, trăiaște în bine, și vezi, în ziua răutății, vezi încă și tu cu aceasta tocmirea acestora care au făcut Dumnezău, pentru graiu, pentru ca să nu afle omul după dînsul nemică. Toate le-am văzut în zilele deșărtăciunii meale: iaste drept perind întru dreptatea lui, și iaste necuratul rămîind întru răutatea lui. Nu te face drept pre multe,
 17 nici te înțelepți de prisosit, ca nu cîndai te vei spărea. Și nu păgîni spre mult și nu te face năsilnic, ca nu cîndai vei muri întru nevreamea ta. Bine e a te ținea întru aceasta, și
 19 încă de aceasta să nu pîngărești mîna ta, căci temătorilor de Dumnezău ieși-vor toate. Înțelepciunea va ajuta înțeleptului mai mult decît
 20 decît 10 stăpînitori ce vor fi în cetate. Căci 21

om nu iaste drept pre pământ, carele va face
 22 bine și nu va greși. Și încă la toate cuvintele
 carele vor grăi cei necurați, să nu pui
 inima ta, pentru ca să nu auzi pre robul tău
 23 blestemându-te; Căci de multe ori te va
 vicleni pre tine, și cu pogoriri multe va face
 rău inimii tale, pentru că și tu ai blestemat pre
 24 alții mulți. Toate acestea le-am ispitit cu
 25 înțelepciunea; Ziș: „Înțelepți-mă-voiu“, și
 ea s-au depărtat de la mine mai departe decît
 era, și adîncă adîncătură e; cine o va afla pre
 26 ea? Încunjuraiu eu, și inima mea, a
 cunoaște și a cerceta și a cerca înțelepciunea
 și sorțul, și a cunoaște nebunia celui necre-
 27 dincios, și năsilnicia, și învăluiala. Și aflui
 eu, mai amară pre dînsa decît moartea, cu
 muiarea – carea iaste vînare, și mreji – inima
 ei, legătura – în mîinile ei. Cel bun înaintea
 feații lui Dumnăzău se va rîdica de la ea, și cel
 28 ce păcătuiaste prinde-se-va întru ea. Vezi,
 aceasta aflaiu, zise Eclisiastul, una cîte una a
 29 afla gîndul Pre carele au cercat sufletul
 mieu, și n-am aflat; și un om dentru 1000 am
 aflat, și muiare întru toate acestea n-am
 30 aflat. Însă, vezi, aceasta am aflat, carea au
 făcut Dumnăzău împreună cu omul drept, și
 ei au cercat gînduri multe. Cine știe înțelep-
 ciunea și cine știe dezlegarea cuvîntului?

C A P V I I I

1 **I**nțelepciunea omului lumina-va fața
 lui, și cel fără rușine la fața lui se va
 2 urî. Gura împăratului păzeaste, și a
 călca jurămîntul lui lui Dumnăzău
 3 Să nu sîrguiești! De cătră fața lui
 merge-vei, că nu stai la cuvînt rău, căci tot ce
 4 va vrea face-va, În ce chip, cuvîntul împă-
 ratului stăpînind, cine va grăi lui: „Ce vei
 5 face?“. Cela ce păzeaste porunca nu va
 cunoaște cuvîntul rău, și vreamea judecării
 6 cunoaște-va inima înțeleptului, Căci în tot
 lucrul iaste vreamea judecării, căci mintea
 7 omului iaste multă preste el. Căci nu iaste
 conoscînd ce e ceaea ce va să fie, căci, în ce
 8 chip va fi, cine va spune lui? Nu iaste om
 stăpînind întru duh ca să oprească împreună
 cu duhul. Și nu iaste stăpînind în ziua morții,
 și nu iaste trimitere întru zi de războiu, și nu
 9 va mîntui necurația pre cel de la ea. Și
 toată aceasta văzuiu, și am dat inima mea la
 toată facerea care s-au făcut supt soare, toate
 cîte au stăpînit omul întru om ca să-i facă rău
 10 lui. Și atuncea văzuiu necurați în gropi
 băgați, și dentru cel sfînt, și mearseră și să
 laudară în cetate că așa au făcut. Și încă aceasta e
 11 deșărtăciune. Căci nu iaste făcîndu-se
 price dentru ceia ce fac răul, în grabă, pentru
 aceaea să adeveri inima fiilor omului întru

dînșii ca să facă răul. Cel ce au greșit au 12
 făcut răul de atuncea și de la delungarea lor,
 căci și știu eu că iaste bine celor ce să tem de
 Dumnăzău pentru ca să să teamă de cătră fața
 Lui. Și bine nu va fi necuratului, și nu va 13
 îndelunga zilele în umbră carele nu iaste
 temîndu-se de cătră fața lui Dumnăzău.
 Iaste deșărtare carea s-au făcut pre pământ, 14
 căci sînt direpți căci ajunge preste ei ca făp-
 tura necuraților, și sînt necurați căci ajunge
 preste ei ca făptura direpților; zis-am că încă
 și aceasta e în deșărt! Și am laudat împre- 15
 ună pre veselie, căci nu iaste bine omului supt
 soare, fără numai a mîinca și a bea și a să
 veseli, și aceasta merge împreună cu el în
 truda lui, în zilele vieții lui care i-au dat lui
 Dumnăzău supt soare. Întru carei am dat 16
 inima mea a cunoaște înțelepciunea și a vedea
 migăiala făcută pre pământ, căci și în zi și în
 noapte somn la ochii lui nu iaste văzînd, Și 17
 văzuiu toate faptele lui Dumnăzău, că nu va
 putea omul afla împreună cu faptul cel făcut
 supt soare. Oricîte va trudi omul a afla, și nu
 va afla; și încă oricîte va zice înțeleptul a
 cunoaște, nu va putea afla. Că toată 18
 aceasta am dat la inima mea, și inima mea
 toată au văzut aceasta:

C A P I X

1 **I**n ce chip sînt direpții și înțelepții și
 faptele lor în mîna lui Dumnăzău, și
 încă dragoste și uriciune nu iaste
 2 omul știind. Toate-s înaintea feații
 lor deșărtare, întru toate o timpinare:
 direptului și celui necredincios, răului și
 bunului, și curatului și necuratului, și celui ce
 jîrtvuiaste și celui ce nu jîrtvuiaste, și în ce
 chip iaste cel bun, în ce chip iaste cel ce gre-
 șaste, și în ce chip cel ce jură, precum cel ce să
 teame de jurămînt. Aceasta e rea întru tot 3
 cel făcut de supt soare, căci o timpinare e la
 toate. Și încă inima fiilor omului să împlu de
 rău, și învăluiale – întru inima lor, și în viața
 lor, și denapoi lor, spre morți. Căci cine e 4
 cel ce să împreună cătră toți cei vii? Iaste
 nădejde, căci cîinele cel viu acesta mai bun e
 decît leul cel mort. Căci cei vii cunoaște-vor 5
 că vor muri, și cei morți nu sînt conoscînd
 nimică, și nu iaste lor încă plată, căci s-au
 uitat pomenirea lor. Și încă iubirea lor, și 6
 încă uriciunea lor, și încă rîvnirea lor, iată, au
 perit, și încă parte nu iaste lor încă în veac întru
 tot ce e făcut supt soare. Vîno, mîinîncă cu ve-
 7 selie pîinea ta și bea cu inimă bună vinul tău, căci
 acum au binevrut Dumnăzău faptele tale. În-
 8 trtu toată vreamea fie hainele tale albe, și untde-
 lemnu de pre capul tău nu se lipsască. Și vezi 9

CAP XII

- 1 **S**i-ți adu aminte de Cel ce te-au zidit
pre tine, în zilele tinerețelor tale,
pînă unde nu vor veni zilele răutății
tale și vor ajunge ani întru carele vei
grăi: „Nu iaste mie întru dînșii voie“,
- 2 Pînă unde nu se va întuneca soarele, și
lumina, și luna, și stealele, și se vor întoarce
3 norii denapoia ploii. În ziua carea se vor
clăti paznicii casii, și se vor înturna oamenii
puterii, și au sărbat cealea ce macină, căci
s-au împușinat, și se vor întuneca cealea ce
4 văd în gauri, Și vor închide ușale în tîrg,
întru slăbiciunea glasului cei ce măcina, și se
va scula la glasul vrabii, și se vor smeri toate
5 featele cîntării, Și încă de la înălțare vor
vedea și spămîntare în cale, și va înflori mig-
dalul, și se va îngroșa lăcusta, și se va răsîpi
chiparosul, căci au mers omul la casa veacului
său, și au încunjurat în tîrg cei ce să
6 tînguiesc, Pînă unde nu se va înturna funea
argintului, și se va zdrobi înflorirea aurului, și
se va zdrobi ciutura la izvor, și se va învîrți
7 roata la groapă, Și se va întoarce țărîna la
pămînt, în ce chip era, și duhul se va întoarce
8 cătră Dumnăzău, Carele au dat pre el. De-
șărtarea deșărtărilor, zise Eclisiastul, toate-s
9 deșarte . Și de prisosit iaste căci s-au făcut
Eclisiastul înțelept, și căci au învățat minte
împreună cu omul, și ureachea au urmat
10 podoaba pildelor. Mult Cercă Eclisiastul a
afla cuvintele voii, și cea scrisă a dreptății,
11 cuvintele adevărului. Cuvintele înțelepți-
lor – ca strămurările, și ca cuie arse în foc,
care de la tocmeale s-au dat, de la un Păsto-
12 riu. Și prisosit iaste dentru eale, fiiul meu:
Păzește a face cărți multe, nu iaste săvîrșit;
13 și cercetare multă – trudă trupului. Săvîrșitul
cuvîntului tot auzi: De Dumnezău te teame, și
poruncile Lui păzește, căci aceasta e tot omul.
14 Căci toată facerea Dumnezău va duce la
judecată întru tot ce e trecut
cu vedearea, ori bine, ori rău. La Ecli-
siast, cea de săvîrșit, ca la niș-
te mari, și desăvîr-
șit pune învăță-
tura.

